

HUKUKÇULAR DERNEĞİ 2000 YILI GENEL KURUL KONUŞMASI(*)

Muhterem Hazirun

Bu topluma borcumuz var. İnsanlara borcumuz var. Hukukçulara borcumuz var. Hukuk öğrencilerine borcumuz var. Hakka borcumuz var. Hukuka borcumuz var.

Yıllar önce bu borçlarımızı eda etmek üzere bir araya geldik. Bir dernek bulduk, atıl ve işlevsizdi... Aldık, yeniledik, büyüttük, herkese açtık... Kimsenin tekeline vermeden... Bütün siyasi yapılanmalardan ve her türlü kapılanmalardan uzak tutarak...

Bir ilke bulduk... Herkese ilan ettik... Kimin hukukla başı derde girmişse, kim zulüm görmüşse bize gelsin... Mazlumder'in bir başka prototipini düşündük ve uyguladık. Mazluma kimliğini sormadan...

Bir büyük toplu dava örneğinde birlikte olduk, birlikte sınındık. Emeğimizle, yolculuğumuzla, uykusuzluğumuzla, istikbalimizle, her şeyimizle. Protestonun doğal zemininde kendimizi de var sayarak, kurbanların acılarını acılarımız bilerek, sahiplenerek, hak adına, hukuk adına neyimiz varsa ortaya koyduk.

Sonrasında işkence gören insanlarla birlikte, işkenceyi tatmışçasına savunma sadedinde örneklikler oluşturduk. Önder olmadık, iddia da etmedik. Fakat örnek olmanın önder olmaktan daha efdal olduğunu resmettik. (Donlu, şalvarlı, misvaklı avukatların(**) (?) da örnek savunmalar yapabileceğinin, geçmişinde karanlık lekeler barındıran kimi gevezelerin basiretlerinin kavrayamayacağı kadar iyi niyetli, bilgili ve aktif olabileceğinin örneklerini vermeye çalıştık.

Yıllar yılı siyasi arenada, milli veya milletlerarası platformda yapılmak istenenlerin hukukça ve hukukçular arasındaki örneğini yaşadık ve yaşattık. Belki de boyumuzu aşarak uluslararası platformda hukukçuların bir araya gelip güzel işler yapabileceğini hep birlikte ortaya koyduk.

Kızlarımız, kız kardeşlerimiz Üniversite kapılarından çevrilirken, yanlarında olduk, olmaya çalıştık. Bir çoğumuz kızlarımızla birlikte, sanki yüksek ateşle kıvrılırken başında durduğumuz öz çocuğumuz gibi serinletmeye, ilaç olmaya, ümit olmaya çalıştık. Onlarla, sokaklarda olduğu gibi mahkeme salonlarında da el ele tutuştuk. Zaman zaman kampüsler ve kapılar açılabilirdiyse bunda pay sahibi olduk. Bir çok arkadaşımız, copla, sopa ile sille-tokatla karşılandı. Yaralandı. Rapor aldı. Müşteki oldu. Hala davalar devam etmekte.

* HUKUKÇULAR DERNEĞİ Genel Kurul (15 Nisan 2000) Konuşması.

** Bu karalama ifadeleri Mehmet Şevket Eygi'ye aittir.

İçimizde olduklarını söyleyip de dışarıdan gözleyen, Müslüman sayımına yabancı olmadığı halde, Müslüman sayımı olarak dahi ifade etmediğimiz Baro seçimlerini muarızlarının ekmeğine yağ sürerek, kardeşlerinin mücadelesini çamurlayarak kirleten bazı kendini bilmezlerin, kapıldıkları yapıların temelini kimlerin hangi özverilerle attığının farkına varamamış iki yüzlülerin, “Bazı avukatlar Üniversite kapılarında şov yapıyor” demelerine aldırış etmeden borcumuzu ödemeye çalıştık.

Çünkü haramzade değildik. Borcun ne olduğunu, hakkın nasıl ve kime teslim edileceğini birlikte öğrenmiştik. “Size ne oldu ki, Allah yolunda ve ‘Rabbimiz, bizi şu, halkı zalim kentten çıkar, bize katından bir koruyucu ver, bize katından bir yardımcı gönder” diyen zayıf erkek, kadın ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz?” ayetiyle bizi misyon sahibi yapan Hüdâ’ya ve O’nun işaret ettiklerine borcumuzu ödemek üzere yetiştirilmiştik.

İşte böylece nice sevgiler, nice dualar aldık. Evimizde kadınlarımız, çocuklarımız bizi kapılarda karşıladılar. Dostlarımız, komşularımız, büyüklerimiz, küçüklerimiz, gazetelerde, ekranlarda bizi seyretmenin, bize ortak olmanın, düşünce ve eylemlerimize katılmanın, şefaatçi olmanın hazzını doya doya yudumlamayı, kendileri için bir görev, bir ecir gördüler.

Çünkü o günlerde sadece dua etmiyorduk. Tüm birikimimizle, bilgimizle, tecrübemizle, heyecanımız ve aklı başındalığımızla, hülâsa neyiz varsa onunla ortaya atılmıştık. Tüm bu donanımı bir dernek çatısının da ötesine taşıyarak adını ÇAĞRI koyduğumuz bir büyük platforma, hepimizi, kendini İslâm’a nispet eden tüm hukukçuları kuşatan camiaya ulaştık.

Sonuçta gördüğümüz, görebildiğimiz, beklediğimiz ve doyduğumuz en önemli kazanç birlikteliğimizdi. İçimizden çok azımızın eksikliklerini, yanlışlıklarını (onlar anlamasa dahi) dert etmemiştik. Biz bir bütündük. Adaletin dağıtımında hep birlikte olacaktık, olmalıydık. Olmaya adaydık.

Heyhat!

Ne zamana kadar?

- Hukuka inanmamış, basireti bağlı siyasi yapılanmaların bazılarımızı kuşatmasına kadar,

Ne zamana kadar?

- İçimizdeki bazı eksiklerin, kendi eksikliklerini, karşıdakinin eksikliklerinde gizlemeye çalışmalarına kadar,

Ne zamana kadar?

- ‘Siz devam edin, biz size yetişiriz, siz yapın biz destekleriz’ diyenlerin zavallılıklarını ortaya çıkarmalarına kadar,

Ne zamana kadar?

- Kendilerine sadece bir kereye mahsus hata yapma imkanı verilmiş veya vehmedilmiş insanların, örnekliklerini ve hata yapma haklarını tükettikleri güne kadar,

Ne zamana kadar?

- Başkalarının hata ve eksikliklerinden kendilerine bir mazeret çıkarabilecek kadar zayıf, ümmetin dertlerine kenardan bakan insanların çoğalmasına kadar,

Ne zamana kadar?

- Topyekûn mücadeleyi benimseyememiş, bırakın çevresine, elemanına, stajyerine vaziyet etmeyi; kendisini zahmete sokacak enerjiyi dahi tüketenlerin sayılarının çoğalmasına kadar.

Ne zamana kadar?

- Uzun soluklu mücadeleye hazırlıksız, küçük ve kısa vadeli hesaplarla avunması öğretilmiş, süslü kurullar azalığını ihlâs ve takva payesine tercih edebileceği öğütlenmiş kardeşlerimizin, kendileri için hazırlanmış ateşten gömlek zeminin farkına varmalarına kadar...

İşte bunun adına 28 Şubat dediler.

Belki 25, belki daha fazla sürdürülmesi düşünülen baskı yılları ve baskı yolları, içimizden hazır olmayanları hukukçuluktan, hakşinaslıktan soğuttu. Birçoğumuzu bir gelecek kaygısı, bir rehavet doygusu, bir istikbal tutkusu kapladı. Birbirimizi tek başına bırakmak, birbirimizi kurda kuşa yem yapmak pahasına.

Yıllarca dernekçilik, vakıfçılık, cemaatçilik yapmış olanlarımız dahi, bir dernek yönetimi oluşturamadık. İtiraf etmeliyim ki, cemiyetçilik, sivil toplumculuk hayatımın en verimsiz yönetim kurulunu yaşadım. Sadece ben mi? Hayır hepiniz yaşadınız. Sizin seçtiğiniz yönetim sizi temsil ediyordu. Dernek, tarihinin en kötü dönemini yaşadı. Sayenizde. Çünkü bu yönetim sizin bir prototipiniz idi. Sizi, sizin layık olduğunuz kadar temsil etti.

Bir gün gelip de burada ne yapılıyor diyen olmadı. Öğrenciler burada ne arıyor diyene rastlamadım. Benim Stajyerim için ne düşünüyorsunuz diye soran olmadı. Baro seçimleri için ne düşünüyorsunuz diyen çıkmadı. Derneğin kirasını verebiliyor musunuz, çalışanın maaşını, bize çekilen faksın-telefonun ücretini nasıl temin ediyorsunuz diyene rastlamadım. Derneğin aylar önce taşındığı bu yeni binasının yerini bilen üye sayımızın da parmakla sayılacak kadar az olduğunu biliyorum. Birçoğunuz bu sabah elinizde adres kağıdı ile “sora sora Bağdat” misali Derneğimize geldiniz.

Dernek bünyesinde bir TAHKİM KURUMU ve HAKEM HEYETİ oluşturmayı düşündük. Yönetim olarak üzerinde haftalarca çalıştık. Bir Tahkim Yönetmeliği Taslağı oluşturduk. Bu yönetmelik taslağını, Tahkim Kurumu Hakem Listesinde yer almasını düşündüğümüz, her biri meslekte üstad olmuş arkadaşlarımıza sunduk. Tetkik edip düşüncelerini bildir-

sinler diye. Allah şahit tek birinden cevap gelmedi. Olumlu veya olumsuz bir cevap belki de bu kurumun kurulmasına sebep olacaktı. Olmadı. Ciddiye alınmadık. Çok daha ciddi uğraşlar içinde olan arkadaşlarımızın bizi ciddiye almaması karşısında taş kesildik. Düşündüğümüzü gerçekleştiremedik. Emelimiz ve amelimiz dumura uğradı. Zaten biçilen görevleri yapabilecek donanıma sahip değildik. Çoğumuz sizin iteklemenizle yönetime gelmiştik. Bu faaliyeti Faaliyet Raporu'na dahi dercedemedik. Tıpkı kurduğumuz fakat çalıştıramadığımız 18 adet Komisyon gibi. Tıpkı Avukatlık Kanun Tasarısına ikinci defa hazırladığımız ve Meclis'e gönderdiğimiz rapor gibi... Bunları da faaliyet raporuna yazmayı unuttuk.

Yönetim olarak yetersizliğimize rağmen; kendilerinden öneriler, gayretler ve çözümler beklediğimiz üyelerimizin de ilgisizliğine ve ciddiyetsizliğine karşılık; yapmak istediklerimiz, sesimize ve çalışmalarımıza bir tek nida geldi:

“Ne olur, bizi, geleceğe hazırlayacak çalışmalar içinde bulundurun. Yol gösterin, anlatın, ödevler verin” diyen sesler.

Kimdi bunlar? Her biri bizlerin gençlik yıllarımızdaki arzularla, isteklerle, heyecanlarla kavru lan, üstadlarının, ağabeylerinin dizinin dibinde veya bürolarında veya derneklerinde, sivil toplum kuruluşlarında, hukuka ve hayata ilişkin hayati bilgileri talep eden ÖĞRENCİLER.

Sizlere bir serjentişte daha bulunayım: Henüz Hukukçular Derneğinde değil, fakat başka yapılanmalarda, bu gençleri, henüz görüş mesafelerinin kısalığından veya gönüllerinin berraklığından istifade ile siyasi istikballerinin payandası yapmak isteyenlerin belirsiz emellerine ve şaşkın ellerine terk ettiniz. Hepimizin gençliği gibi, bu insanların gençlikleri de önemli idi. İnanç ve ideal bağı ile bağılı olduğumuz bu gençlerin istikballeri, kan bağı ile bağılı olduğumuz çocuklarımızın istikballerinden, farklı olmamalı değil miydi?

Fakat başaramadık. Öz çocuklarımızın önünde mağlup olduğumuz gibi, hukukçu kardeşlerimizin önünde de başımız yere düştü. Gelecek kuşaklara, **“geçmişte neler oldu?”** dediklerinde bizden bir eser bırakamamanın, bir derneği dahi ayakta tutacak kadar basiretli olamamanın ezikliğini miras olarak bıraktık. Ancak şunu unuttuk. Gelecek kuşaklar buna layık değildi. Biz bizden öncekileri muaheze ederek başladığımız mücadelede, onlardan daha ileri konuma ulaşmalıydık.

Meslektaşlarım. Bize emanet ettiğiniz yönetimi, toplumumuzun ilgisizliği yüzünden beceremedik. Sizleri temsile görevli Yönetim Kurulu gibi, görev veren tüm üyelerimiz sizler de bu beceriksizlikten nasibinizi aldınız.

Şimdi önümüze bir fırsat düşmüştür. Önemli bir görev bizi beklemektedir:

1. İstanbul'da Hukuk Fakültelerinde okuyan öğrencilerin taleplerini karşılamak ve yoksa bile talep uyandırmak.

2. Derneği, öğrenciler için, stajyerler için, genç avukatlar için, hepsinden önemlisi artık gidecek başka limanı kalmamış üstadlar için yeniden bir ümid haline getirecek, çalışmalarına imza atmak.

Kardeşlerim,

Türkiye’de adam gibi bir Hukukçu Derneği veya hukuka ilişkin üretim ve servis yapacak bir dernek yok diyorsanız, bu yokluğun ıstırabını duyuyorsanız, bu yoklukta kendinizden de bir pay görüyorsanız lütfen Derneđinize sahip çıkın veya bir başka dernek veya herhangi bir sivil oluşum içinde bulunun. Yok, bu Dernek misyonunu yitirmiştir, gereksizdir diyorsanız zaten burada olmamanız gerekirdi.

Kanaatimce bu derneğin başarısızlığı sadece “yönetim başarısızlığı” değildir. Misyonlarını yitirenler kurumlar değil, kurumlara vaziyet eden, onlara renk ve hayat veren kişilerdir. Hukukun üstünlüğüne, adaletin bir gün mutlaka gerçekleşeceğine inancı olanlar hukuk misyonunun yitmeyeceğine de inanıyorlardır. O halde şöyle bir belirleme pek afaki sayılmaz:

“Hukukçular Derneđinin üyeleri veya potansiyel olarak Hukukçular Derneği veya benzeri kuruluşlar içinde bulunması gerekenler misyon sahibi değiller veya misyonlarını yitirdiler veyahut da bu misyon denen havayı pek büyütmemek gerekir.”

Gelinen nokta ilgisizliğin sonucudur. Yeni dönemde temsil görevini, “benim yerime falanca olsun” diyerek değil, bu işi en iyi şekilde ben de yapabilirim diyerek öncelikle kendinize veriniz. Eksikliğini tespit ettiğiniz konuları hayata geçirmek için ekip çalışmasına önem veriniz. Özellikle, teorik çalışmaları da yapabilecek ekip çalışmalarında yarar var kanaatindeyim. Bu çalışmalarda öğrenci ve stajyer kardeşlerimizin görev almak üzere hazır beklediğini görüyorum. Yönetime seçeceğiniz insanların ve tabii ki sizlerin projeleri olsun. Proje yapmasını, işlemlerini ve sonuçlandırmasını becerebilecek arkadaşları iyi tespit edip yönetime getirelim. Onlara yardımcı olalım.

Öğrencilere de seslenmek istiyorum.

Öğrenci kardeşlerim. Kendinizi gösterin. Ağabeyleriniz sizleri burada görsünler, tanınsınlar. Taleplerinizi onlara, lütfedip yılda bir kere de olsa genel kurulda toplananlara, bana söylediğiniz gibi yineleyin. Cumartesi programlarınıza gelselerdi bu sözlerimin bir afaki temenni olmadığını göreceklerdi. İşte buradasınız. Varsınız ve hep olacaksınız. Üstadlarınız, ağabeyleriniz de sizin varlığınızdaki haberdar olsunlar. Onları, sizinle, sizin gelecekte kazanacağınız hukuk misyonu ile ilgilenmek üzere görevlendirin. Onları çalıştırın.

Kendimle ilgili olarak da şunu söylemek isterim:

Geçen yıl iradem dışında getirildiğim Yönetim Kurulu üyeliğinde başarılı olamadım. Yönetim olarak başarılı olamadık. Bir başka deyişle, her yönetim gibi, temsil ettiklerimiz kadar başarılı olabildik. Şimdi daha önemli bir mazeretim var. Beni dinlendirirseniz memnun

olurum. Fakat yönetim dışında her türlü faaliyette yer almak, görev yapmak üzere hep hazır olacağım.

Bu güne kadar, gerek yapıp ettiklerimden, gerek bir arada bir çok işte birlikte olmamızdan ve gerekse şu anki konuşmam nedeniyle gönlünü kırdığım arkadaşlarımdan ve üzerimde hakkı olanlardan helâllik diliyorum.

Allah'a emanet olunuz.

Muharrem BALCI